

SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: Hyrdebrev for fasten 1932. — Pater Witte, superior i Mellem-Norge. — Mussolinis besøk hos Hs. Hellighet Paven. — Jesu fodspor. — Herhjemme — og derute. — Fastemandat.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 25287

RETT + OG + SANNHET

Hyrdebrev for fasten 1932.

Høitelskede i Herren!

Barnenes opdragelse er et av de spørsmål som stadig er gjenstand for Kirkens oppmerksomhet og omsorg. For vel to år siden utsendte den hellige Fader, Pave Pius XI en rundskrivelse om den kristelige opdragelse, hvori han hevdet Kirkens og foreldrenes opdragelsesrett og fremhevet den store betydning av en kristelig opdragelse.

I erkjennelse av denne saks store betydning for barnene og familien, ja for hele det menneskelige samfund, har vi besluttet i dette års hyrdebrev for fastetiden å behandle de kristne foreldres *plikter* med hensyn til opdragelsen. Måtte den Helligånd bistå oss ved dets utarbeidelse og hjelpe eder, kjære troende, til å virkeliggjøre i det praktiske liv de katolske prinsipper som det bærer frem.

At foreldrene har plikt til å opdrage sine barn det lar Gud dem forkynne ved naturens røst. Barnet kommer til verden mer hjelpeløs enn nogen annen skapning og er i årevis helt og holdent henvist til foreldrenes kjærlige pleie og omhu. Ved denne tilstand av hjelpeløshet angir naturen, at foreldrene må sørge for barnets næring og utvikling. Og foreldrene tar sig med glede av denne oppgave. Hvilke ofre bringer ikke en mor for sine barn! Og hvilken spore til flid, utholdenhet og nøisomhet er ikke farskjærligheten!

Denne foreldrenes plikt til å sørge for barnenes livsophold og opdragelse, som naturen tilsier, den bekrefte av kristendommen.

Således sier apostelen Paulus: «I fedre opdrag eders

barn i Herrens lære og tukt.» *) Og tallrike er de steder hvor den hellige Skrift innskjerper denne foreldrenes plikt.

Men selvom foreldrene som regel alvorlig tar på sig denne oppgave, så skjer det dog ofte at opdragelsen forfeiles. Dette kan skyldes mangel på god vilje eller evne, men oftest vil det være fordi opdragelsen har vært ufullstendig, mangelfull i religiøs henseende. Mangelen vil som regel kunde tilskrives at man ikke har vært på det rene med hvad der fra et kristent synspunkt må være opdragelsens mål.

Vi vil derfor nu, kjære troende, søke å belyse dette spørsmål, idet vi først vil påvise hvad som er opdragelsens *mål* og dernæst angi de viktigste *midler* for å nå frem til dette mål.

I.

Er det nødvendig å beskjefte oss med spørsmålet om hvad som må være opdragelsens mål? For kristne foreldre skulde dette stå helt klart. De har jo latt sine barn døpe og ved dåpen er disse blitt Guds barn, arvinger til himmelen. Opdragelsens mål kan da ikke være noget annet enn livets mål: den evige salighet hos Gud. Å lære barnene å leve således at de vil nå frem til dette mål, det er den kristne opdragelses hovedoppgave! Vår religion bygger på den kjensgjerning, at det nuværende liv er forgjengelig, og på den tro at jordlivets største verdi er at det får tjene som forberedelse til det uforgjengelige liv.

«Vi har ikke her nogen blivende stad, men vi søker

*) Efes. 6, 4.

den tilkommende,» sier apostelen.*) Den store sannhet om livets forgjengelighet og sjelens udødelighet, som kristendommen forkynner med så stor klarhet og styrke, gir den rette forståelse av oppdragelsens umåtelige op-gave.

Men selvom det ut fra kristent synspunkt ikke kan være tvil om hvad som er menneskelivets og følgelig oppdragelsens mål, så hender det at denne sannhet tapes av synet eller fordunkles. Derfor er det nødvendig at vi fremholder dette. Den kristne oppdragelse an-går ikke alene barnenes dyktiggjørelse og utdannelse for det jordiske liv, men den har utsyn mot videre horisonter og høiere mål. Barnene er fra dåpen av blitt innlemmet i Guds rike. Hernede er Guds rike ennå kun i sin vorden, på et forberedende stadium. For å få del i den himmelske herlighet må vi tilegne oss forløs-ningens frukter, utvikle i oss det guddommelige liv vi mottok i dåpen, så vi når høstens tid kommer kan være modne til livet hos Gud. Og dette forberedende arbeide må ta sin begynnelse allerede i barneårene.

Det er dem som mener at man skulde vente med dette til en mer moden alder, så det religiøse liv ikke skulde være noget utenfra og tillært, men vokset frem fra dypet av vår sjel, som en frukt av personlig sjele-liv. Kirken har alltid tatt avstand fra denne lære og hevdet at man aldri kunde begynne for tidlig med å føre barnene inn i det religiøse livs verden. Som et utslag av denne tankegang kan vi se Kirkens bestre-belser i den siste menneskealder for å fremme den gamle katolske praksis med å gi de mindre barn ad-gang til å forenes med sin Frelser i den hellige kom-munion. — Saken er jo også den, at selv om det religiøse liv mangler, så foregår det i barnene en utvikling og vekst. Å ville la dem vokse op uten religiøs påvirk-ning, det vilde føre til å stille dem fremmed og mer umottagelig for det religiøse liv i en mer moden alder.

Kirken er temmelig alene om dette sitt syn på det religiøse liv hos de små. Og det vites ikke at nogen kristen sekt deler Kirkens syn på den tidlige altergang. Men det er her en påfallende overensstemmelse mellom Kirken og dens Stifter, den store barnevenn. Apostlene vilde hindre de små barn i å komme til Ham, forat de ikke til ingen nytte skulde uleilige Mesteren. Men Jesus sa til dem: «La de små barn komme til mig og for-men dem det ikke, ti Guds rike hører sådanne til.»**)

Kirken har ikke glemt Herrens tilrettevisning til apostlene. Belært herav vedblir Kirken på tross av

*) Hebr. 13, 14.

***) Matt. 19, 14.

motstand å forkynne at de små barn må få adgang til Kristus sin Frelser, at barnene meget tidlig må føres til Ham, og få motta Ham i den hellige Kom-munion.

Men så undlater heller ikke Kirken å minne om at den religiøse oppdragelse må begynne i hjemmet, og det mens barnene ennå er ganske små. Derfor er det så maktpåliggende at foreldrene forstår dens opfordring og lytter til dens råd.

Det er en ikke helt sjelden feiltagelse som går ut på at foreldrene kan nøie sig med å lære barnene en aftenbønn mens de er små og siden sette dem på en skole hvor de får religionsundervisning, som så skal sørge for resten. Det er først og fremst i *hjemmet* at barnene får den religiøse oppdragelse. Forsømmes den der, kan den vanskelig og sjelden fullt ut meddeles ved andres anstrengelser og hjelp. Men har barnene fått det rette grunnlag fra hjemmet av, da vil skolen og Kirken kunde bygge videre på det, og den sæd som hjemmet har sådd vil bære rikelig frukt, til glede for foreldrene, til gavn for samfundet og til barnets lykke i dette og i det hinsidige liv.

I de blandede ekteskaper — som nødvendigvis er forholdsvis tallrike her i Norge — vil den religiøse op-dragelse ofte støte på vanskeligheter. Den ikke-katolske part vil i almindelighet — det ligger i sakens natur — forholde sig passiv og hele ansvaret for barn-ene's religiøse oppdragelse påhviler da den katolske far eller mor. Det kan ikke nektes at denne undertiden møter motstand eller uvilje, og at mange kjemper en beundringsverdig kamp for å gjennomføre den katol-ske oppdragelse av barnene. Men i mange tilfeller er der også mangel på iherdighet fra den katolske fars eller mors side. Det vises undertiden en undtaldenhet som er høyst beklagelig hos en katolsk far eller mor, især når man tar i betraktning at vedkommende alene bærer det store ansvar for den religiøse oppdragelse.

Hvis den katolske far eller mor svikter sin plikt, av hvem skal da disse barn få den religiøse oppdragelse? Måtte disse foreldre være sig sitt ansvar bevisst og ut-vise virkelig iver forat ikke barnenes oppdragelse må savne det rette religiøse preg! — Betenk hvilken inn-flytelse oppdragelsen har på menneskets livsførsel og på dets religiøse innstilling! I livets løp utsettes vi for store farer og fristelser. I de store skjebnetimer kan erindringer fra barndomshjemmet være av avgjørende betydning i kampen mot de onde makter. Tanken på foreldrenes dype og opriktige tro, deres i sannhet kristelige, selvforglemmende livsførsel kan bli det lys som leder tilbake på den vei som fører til Gud.

II.

Siden den kristne opdragelse stiller sig det ophøjede mål å føre barnene til samliv med Gud, så kan den ikke undvære overnaturlig hjelp. Den vil trenge Guds nådes bistand såvel for barnene som for foreldrene. For å få del i nådens bistand har vi til vår rådighet sakramenter og bønn.

Først og fremst er det av den største viktighet at barnene lærer å forstå bønnens betydning, idet de fra de er ganske små lærer å be sine daglige bønner. Og her må man erindre at foreldrenes eksempel vil ha langt større virkning enn all verdens formaninger. Barn er opmerkssomme iakttagere. Hvis de kan se at foreldrene selv betrakter bønningen som nødvendig og viktig, da vil barnene snart lære å holde den i ære og skatte den. Det beste vil derfor være at foreldrene ikke nøier sig med å overvære barnenes aftenbønn, men at de tar del i den. En felles aftenbønn for hele familien er i det hele til stor velsignelse for det kristelige liv. Dette fellesskap i bønn til den felles himmelske Fader, hvor man med én røst uttrykker anger, tro, håp og kjærlighet, vil i høi grad bidra til å vekke barnenes forståelse av bønnens makt og milde trøst. — Man må heller ikke forsømme å føre barnene til deltagelse i kirkelig fellesbønn, fremforalt i søndagsmessen. Barnene behøver ikke å være så store for å ha virkelig utbytte av å overvære messen. Og de lærer å regne med søndagsmessen som et viktig ledd i livet. De ser at foreldrene legger stor vekt på å bivåne den og tar litt etter litt etter og kommer snart til å dele foreldrenes andakt til det hellige messeoffer.

Ved siden av bønningen har man så sakramentene, især Botens og Altrets hellige Sakramenter. — Som vi allerede har sagt, har Kirken i den senere tid arbeidet ivrig for at barnene tidlig skulde komme til sakramentene og få del i disses nåderike virkninger. Man har innvendt: Men barnene forstår det ikke og det fører til vanhelligelse av sakramentene!

Erfaringen har vist at barnene har forstått Sakramentenes hellighet, og deres mottagelse har for katolske barn hele verden over vært en mektig spore til dypere fromhet. Dessuten virker Sakramentene, som Kirken lærer oss, *ex opere operato*, d. v. s. på en måte som er temmelig uavhengig av våre personlige disposisjoner, således at de helliggjør oss, selv om vår forberedelse og våre forutsetninger kan være mangelfulle.

Dog en god forberedelse er selvsagt overmåte viktig og vil gjøre mottagelsen av Sakramentene mer velsignelsesrik. Derfor må foreldrene ha omsorg for sine barns forberedelse, især til den første mottagelse av

Sakramentene. Prestene kan ikke undlate å konstatere at det med hensyn til barnenes forberedelse er en stor forskjell, som næsten alltid kan føres tilbake til større eller mindre iver fra hjemmets side. Det er barn som ved skriftemålet røber et forbausende klart kjennskap til sig selv og sine feil, og det er andre som synes temmelig sløve og fraværende.

Hvad angår den hellige kommunion, kan man ikke anstille nogen kontroll. Men barnene vil ikke ha vanskelig for å forstå at det kommer mindre an på å fremføre en takksigelse med vakre ord enn i gjerning å øve selvfornektelse og plikttroskap for å vise Kristus sin takknemlige kjærlighet.

All opdragelse medfører selvfornektelse og offer. Opdragelsens hovedarbeide er nettop å føre barnene til å undfly og bekjempe det onde og til å etterstrebe det gode. Dette arbeide faller så vanskelig, fordi barnet allerede bærer i sig onde tilbøieligheter. Det er av største betydning at foreldrene ser denne sannhet i øinene at også deres barn har feil og dårlige tilbøieligheter, som man under opdragelsen må regne med og må bekjempe. — Det er nødvendig at disse feil bekjempes, forat de ikke skal ta overhånd og bli bestemmende for barnets karakter. I dette møisommelige arbeide mot barnets natur for barnets skyld, vil kristne motiver være til uvurderlig hjelp. Det gjelder jo å få barnet til selv å være med i dette arbeide, i denne kamp for dets utvikling til det gode. Og de kristne motiver — «å bringe offer for Jesus», «å bære korset med Jesus», det er motiver som et barn kan fatte, og det er motiver av større vekt enn alle andre. Et barn som får religiøs næring gjennom daglig bønn og hyppig mottagelse av sakramentene, vil foreldrene forholdsvis lett kunne føre på selvfornektelsens korsvei. Det vil være mere motagelig og aktpågivende for tilrettevisninger og formaninger, det vil i kraft av sitt eget personlige religiøse liv søke å arbeide på å forbedre sig, på å bli en trofast liten disipler i den guddommelige Mesters fotspor.

Og litt etter litt vil barnene selv få øinene op for opdragelsens mål, for hensikten med foreldrenes anstrengelser. De vil innse, at foreldrene ikke tenker på sig selv, men at de tenker på deres vel. Barnene vil få en stigende forståelse av at foreldrene arbeider for å sikre deres lykke på jorden og salighet i himmelen. De vil erfare at den kristne opdragelse har utstyrt dem med en rustning for livets kamper, at de fra hjemmet av har fått sitt blikk rettet imot høie mål. Den dag kommer da de avlegger det barnlige, og de vil erkjenne at de så å si umerkbart har tilegnet sig foreldrenes kristne livssyn. Og de vil i menneskelivet se — ikke

nogen ussel tilværelse med tilfredsstillelse av nydelsesyke og pengebegjær som høieste innsats. — men se dets store muligheter, nemlig at det kan tjene som forberedelse til det høieste liv. Og de vil innse at denne forberedelse er allerede en begynnelse til det evige liv, som kaster sitt vidunderlige lys nedover vårt jordiske levnetsløp og skjenker det innhold og verdi. — Og i takknemmelighet vil de minnes barndomshjemmet og foreldrene som lærte dem å tjene Gud med guds frykt og glede. — «Gudsfrykt er nyttig til alt,» sier apostlen, «da den har forjettelse for det liv som nu er, og for det tilkommende»*).

Nærværende hyrdebrev skal opleses i alle Vikariatets sognekirker og offentlige kapeller, både i fromessen og i høimessen, fordelt på de to første søndager i fasten.

Gitt i Oslo den 2. februar 1932.

Henrik Irgens,
Apost. Administrator.

Pater Witte
superior i Mellem-Norge.

Fra Vikariatet: Ifølge meddelelse fra Propagandakongregasjonen er velærverdige pater *Cyprian Witte* utnevnt til superior for Mellem-Norges kirkedistrikt.

*

Efterat den hellige Stol ifjor besluttet at Norges Apostoliske Vikariat skulde deles i Nord-Norges og Mellem-Norges kirkedistrikter samt Oslo Apostoliske

*) 1 Tim. 4, 8.

Vikariat, blev Mellem-Norges kirkedistrikt overdratt til Picpuspatrene, som har virket i Norge siden 1920. Og 1. desember 1931 overtok disse patres sjelesorgen i det nye kirkelige område, som nu har fått sin første overhyrde i Høiærverdige Pater *Cyprian Witte*.

Pater Witte, som er født i Köln 28. august 1890, tråtte i 1910 inn i Picpuspatrenes kongregasjon. Etter å ha avlagt de evige løfter 22. november 1914 og avsluttet sine teologiske studier, blev han presteviet av Msgr. Schrijnen, biskop av Roermond 18. juli 1915.

Efter i nogen år å ha utøvet sjelesorg i Belgien og Tyskland kom pateren i 1922 til Norge. Han blev først kapellan i Halden og vikarierte siden en kort tid i Arendal og Kristiansand. I juli 1923 blev han utnevnt til rektor for St. Franciskussøstrenes ny-oprettede novisiatus i Sylling. Dette embede innehadde han inntil han i november blev forflyttet til Mellem-Norges kirkedistrikt. Han fungerte som sogneprest på Molde, da meddelelsen fra Rom kom om at han var utpekt til å forestå ledelsen av det nye kirkedistrikt.

Inntil nu har pater Wittes virksomhet i Norge især vært knyttet til Sylling, hvor han som novisiatus rektor har øvet en stor og betydningsfull innflytelse på de søstre som i årenes løp har fulgt hans grundige undervisning. Med sine solide teologiske kunnskaper, sin utpregede praktiske sans, sin betydelige evne til å komme i kontakt med mennesker og sitt utmerkede kjennskap til norske forhold, vil pater Witte sikkert bli en ypperlig chef for det nye kirkedistrikt.

«St. Olav» sender høiærverdige pater Witte sine ærbødigste og hjerteligste lykkønskninger til hans nye og ansvarsfulle gjerning. Må Gud velsigne ham og hans fremtidige virke — ad multos annos.

Mussolinis besøk hos Hs. Hellighet Paven

fant sted den 12. februar. Der utfoltes ved denne leilighet den største pomp og prakt fra begge sider. En korté på fem biler forlot klokken 10.30 Palazzo Venezia og langs hele kjøreveien var 3000 infanterisoldater opmarsjert. Ved Vatikanstatens grense mottokes kortégen av Pavens schweizere, som hilste med sine hellebarder, mens samtidig et kompani militissoldater hilste Mussolini på fascistisk manér med løftede dolker.

Efter ceremoniellet førtes Il Duce fra Corile San Damaso til Pavens bibliotek, mens følget ventet i tronsalen utenfor. Samtalen varte godt og vel en time og hadde det hjerteligste preg. Etter å ha presentert sitt

følge begav Mussolini sig til den underliggende bolig for å hilse på kardinal Pacelli og derfra til Peterskirken hvor han forrettet sin bønn foran sakramentsaltret og ved St. Peters grav.

Begivenheten hadde ikke samlet mange tilskuere, og de som var forholdt sig passive og viste ingen begeistring. Fem minutter etter tilbakekomsten til Palazzo Venezia mottok Mussolini Pacellis gjensitt.

Om aftenen var Peterskirken, kollonaden og samtlige i Rom beliggende bygninger som tilhører Pavestaten, illuminert med fakler og oljelamper og byen flagget hele dagen med de italienske og pavelige flagg. Alle aviser pointerer at der blev vist Mussolini de samme æresbevisninger som ellers kun regjerende fyrster mottas med. At Paven valgte årstiden for overenskomsten til denne mottagelse viser, at alle stridsspørsmål nu skal begraves i glemsel. Internasjonalt sett kan man si at besøket demonstrerer Kirkens og Fascismens forenede anstrengelser for å gjennomføre en broderlig holdning mellom folkeslagene og en enighet i å bekjempe alle tidens mange oppløsende tendenser på moralens og religionens område. De italienske blade skriver bl. a.:

«Verden søker ulykkelig og forvillet etter en ledestjerne å følge. Rom vet alltid veien og kan nu som i de foregående sekler lede andre. Teorier og institusjoner, som man har holdt for uforgjengelige, styrter nu sammen i Øst og Vest. Kun Fascismen står urokkelig ved Kirkens side i striden.»

Jesu fodspor.

*På Via Appia — ei langt fra Rom,
der hvor naturens blomsterdekke ødes,
hvor blikket med Campagnens ørken mødes,
der ligger Della Piantas helligdom.
Der var det, Herren for Sankt Peter stod
hin natt, da han forbi ham vilde haste,
men skamfull, angergiven måtte kaste
sig dypt i støvet for den Høies fot.*

*Der gråt han ut sin smerte hos sin venn,
den Herre, han så troløst vilde svike —
og som han ånded kyss på kappens flike
han stammet: «Herre min, hvor går du hen?»
«Dit op til Rom! Dit op!» lød Herrens ord,
«For annen gang det tunge kors å drage.»
Og Petrus vant sin klippetilbake —
og fulgte i hans blodbestenkte spor.*

*Gid dette spor som er oss efterlatt,
som frelsens vei apostelen betegnet,
— hin dunkle vei, av kors og graver hegnet,
som fører gjennom smertens tornekratt —
må stanse enhver flyktning med sitt: Bliv!
og stedse vinke ny apostelkrefter
av mulmet frem å følge Jesum efter
i liv og død og gjennom død til liv.*

*Og Jesu spor — hvor finnes det vel ei?
I sorgens vrå, i gledens høie saler,
på kunnskaps vidder og i enfolds daler,
på prøvens tornefulle ørkenvei —
Gid, når jeg fant det, jeg i samme stund
til minne om hvert hellig vennemøte
opreise kunde mitt i verdens øde
et Della Pianta, bygt på klippegrunn!*

GAMMELT VISORD:

*Ved å tro på livet — erfares det!
Ved å elske livet — forklares det!
Ved å våge livet — forsvarer det!
Ved å ofre livet — bevares det!*

Herhjemme —:

Oslo.

Fra Vikariatet: Velærverdige hr. pastor Dr. W. Wijn har fått 6 ukers tjenestefrihet. Under hans fravær bestyres «St. Olavs» redaksjon av den Apostoliske Administrator.

Velærverdige hr. pastor Dr. Gustav Gorissen er konstituert som Vikariatssekretær.

Høiærverdige Administrator Irgens reiser fredag 26. februar til Hamar; han vil være tilbake i Oslo 1. mars.

St. Olavs Forlag og «St. Olavs» Ekspedisjon vil under velærv. pastor Wijns fravær bestyres av velærv. pastor Gorissen.

Telegram fra Paven.

I anledning av Pavens 10-års regjeringsjubileum har den apostoliske administrator telegrafisk fremsendt geistlighetens og legfolkets ærbødige hyldest og lykkønsking.

Der er ankommet telegrafisk svar, som i oversettelse lyder: «Den hellige Fader takker hjertelig for hyldest fra Norges geistlighet og legfolk, og idet han nedber guddommelige nådegaver i overflod, sender han hver især den apostoliske velsignelse.»

Cardinal Pacelli.

St. Halvards lokalledd av St. Olavs Forbund holdt generalforsamling søndag den 31. januar efter høimessen. Etterat møtet var åpnet holdt herr Dag Jensen en vakker tale, hvori han minnedes foreningens avdøde formann, herr F. Reichenbach. Årsberetning og regnskap blev oplest og gitt decharge. Derefter behandlet man det fra Centralstyret innkomne forslag til nye lover for lokalforeningene. Forslaget blev i alt vesentlig vedtatt. Det derpå foretagne valg på endel nye styremedlemmer fikk følgende resultat: Formann: herr Dag Jensen, viceformann: herr Johs. Hongslo, kasserer: frøken Else Solegaard (gjenvalg). Som representanter til Landsmøtet 1932 blev valgt frøken Paule Abry og herr Dag Jensen. P. A.

De lokale St. Olavsforeninger i Oslo

arrangerte søndag den 17. februar en fastelavnsfest i Foreningslokalet, hvor der var fremmøtt vel 90 medlemmer. Efter den tradisjonelle avsyngelse av Olavshymnen gav herr Nylund ordet til herr bankchef Parmann som holdt et utmerket kåseri om St. Olavs Forbund, dets begynnelse, utvikling og mål. Han fremholdt særlig ønskeligheten av at tilslutningen måtte bli større — at ungdommen måtte komme med — og nevnte at kontingenten nu var blitt satt ned for å gi alle anledning til å være med i Forbundets arbeide for «å støtte, utbre og forsvare den hellige Olavs tro» som det heter i Forbundets vedtekter. Forbundets arbeide er helt avhengig av de virkemidler lokalforeningene sender Centralstyret, og det hadde den hele tid vært fullt bevisst, at man ikke vilde presse medlemmene utover deres økonomiske evner, forøvrig også med full hensikt vist resignasjon *utad*, for at kravene ikke skal bli for mange. Han henstillet til de andre foreninger å vise litt av den samme resignasjon, og heller søke fremad gjennom samarbeide, et godt eksempel herpå gav denne aften, hvor de to lokale foreninger i beste samarbeide arrangerte møtet.

Efter foredraget fikk man høre endel morsomme folkeviser, sunget av frøknene Sandberg, akomp. av frk. Kjelstrup. Herr Dag Jensen takket for de åndelige nydelser, hvorefter bordets ydelser i form av deilige hjemmebakte fastelavnsboller og kaffe blev påskjønnnet. Aftenens program blev yderligere utfyllt med oplesning ved frk. Endresen med en usedvanlig morsom Bergenshistorie, og ved personlig besøk av frk. «Bergthora» fra Trangvik, som foredrog nogen av sine egne komposisjoner. Stemningen var høi hele aftenen; de samarbeidende styrer hadde all ære av arrangementet. Det viser sig at St. Olavs lokalforeninger har en stor oppgave, og så i det å samle menighetene til festlig samvær.

B.

Velærverdige Pater Lutz

avreiste i mandags på en foredragsturne, arrangert av St. Olavsforbundet. Som hovedforedrag vil Pater Lutz tale om «den katolske moral» samt i de byer hvor der er «Alliance française» — nemlig Kristiansand, Stavanger og Bergen — tale om «Dante et divina comedia». I Bergen vil der bli avholdt en retrett for Elisabeth-

foreningen og St. Josefsforeningen i fellesskap likesom Pater Lutz vil preke de forskjellige steder hvor han kommer. Reisen omfatter Tønsberg, Porsgrunn, Kristiansand, Stavanger, Haugesund og Bergen og vil strekke sig over ca. 4 uker. Den aktede og avholdte paters besøk imøtesees med glede og forventning av stasjonene, og «St. Olav» håper å kunne bringe sine lesere rapporter fra de enkelte steder.

I St. Dominikus kirke,

Neberggaten 15, avholder Pêre Béchaux hver torsdag i fasten kl. 8 foredrag på *fransk* over følgende emner: 1. mars: Pourquoui la multiplicité des divorces? 8. mars: La crémation et la tradition chrétienne. 15. mars: Y a-t-il un spiritisme chrétien? 22. mars: La souffrance du Christ et la nôtre.

Likeledes vil pater Alby hver søndag i fasten efter kompletoret kl. 6 holde foredrag på *norsk*. Emne: 28. februar: Kristus har helliget lidelsen. 6. mars: Lidelsen forener oss med Kristus. 13. mars: Hvor vi møter vår lidende Frelser. 20. mars: Hvem har best tatt del i Jesu lidelse: Maria. 25. mars (Langfredag kl. 10½): Jesu lidelse. — Adgangen er fri for alle.

I St. Halvards kirke

holder højærverdige pater Starke den siste av sine tre fasteprekener på tysk om Jesu lidelse torsdag den 3. mars kl. 7.

St. Olavsforeningen i St. Olavs menighet i Oslo

avholdt generalforsamling søndag 21. januar. Da Olavshymnen var sunget og formannen hadde ønsket de fremmøtte velkommen, leste sekretæren op årsberetningen som blev godkjent. Kassereren fremla revidert regnskap som enstemmig blev gitt decharge. Videre behandledes Centralstyrets forslag til felles norm for vedtekter for de lokale foreninger, disse blev vedtatt med en endring av paragrafen som angår styremedlemmenes antall. — Derefter gikk man over til valg. De for tur til å tre ut var frøken Randi Straith som har vært styremedlem i 4 år og derfor ikke kunde gjenvelges og hr. Olaf Andersen. Hr. Olaf Andersen blev gjenvallt og som nytt styremedlem blev frøken Ellen Schönberg valgt, suppleanter blev frøken Kristine Heggen og hr. Erling Bruce. Til revisor gjenvalltes frøken Ragnhild Andersen og istedenfor frøken Marie Müller, som ikke ønsket å fortsette valgtes frøken Sigrid Halle; frøken Müller fortjener foreningens spesielle takk for sitt arbeide som revisor gjennom flere år. Det nye styre består foruten av sognepresten mgr. dr. Kjelstrup av hr. Birger Nylund som formann, frøknene Ellen Torgersen, Ingeborg Endresen, Ellen Schönberg og hr. Olaf Andersen. — Som representanter til forbundets landsmøte ved siden av formannen valgtes frøknene R. Straith, Ellen Torgersen og hr. Andr. Hadland. — Formannen takket for samarbeidet innen styret og særlig rettet han en takk til det uttreddende medlem frk. Straith for hennes dyktige og uegenyttige arbeide. Sognepresten takket også styret for arbeidet og den varme interesse formannen hadde vist for foreningen og uttalte håpet at alle som tilhørte

St. Olavs menighet måtte bli medlemmer av St. Olavs forbund. — Formannen hevet generalforsamlingen med den katolske hilsen: «Lovet være Jesus Kristus».

N.

I TELEFONEN — — —:

«St. Olav» ønsker å tale med violinisten hr. Birger Ellensen.»
 «Det er mig.»
 «De skal ha debutkonsert i Aulaen den 27. ds.?»
 «Stemmer.» —
 «Virkelig debutt —?»
 «For Oslo — ja! Jeg har gitt koncerter i min fødeby Kongsberg.»
 «Vi trodde Kongsberg kun producerte sølv og storhoppere! Hvem har De spillet med?»
 «Først med Oskar Gustavson og nu over fire år med Soëtense i Paris.»
 «Er De nervøs?»
 Stemmen i telefonen smiler: «Kongsberggutter har det i blodet å sette utover vanskeligheter å gjøre sitt beste uten å være redde. Og så håpe — —»
 «Ja, mer kan man heller ikke gjøre! Program?»
 «Bl. a. Bach, Vieuxtemps.»
 «Assistance?» — «Pianisten Ida Bjørset.»
 «Lykke til!» — «Takk!»

Bergen.

Søndag 7. februar etter aftenandakten holdt St. Pauls menighet fastelavnsfest i kirkens rummelige og tiltalende krypt. Prologen blev fremsagt av 3 lysklædte unge damer der i tale og bevegelser fremstillet mekaniske dukker. Mgr. Snoeys tråtte derefter frem for den glade forsamling av unge og gamle. Han ønsket alle hjertelig velkommen og sa blandt annet, at den lærde og fromme kirkelærer Thomas à Kempis, om han selv ikke deltok i fornøielser, anbefalte alle kristne å glede sig ved uskyldig morskap og dans. — Straks etter sogneprestens velkomsttale gikk teppet op. Første nummer het: «Rosenhave». Opper scenens vegger slynget sig rosen-guirlander og 2 unge damer med blomster i håret opførte en yndefull dans. Derefter kom russisk dans av 4 unge damer i nydelige og maleriske russiske nasjonaldrakter. I pausen som fulgte denne prestasjon, der under rikt bifall blev gitt dacapo, blev der servert kaffe og fastelavnsboller, samt frukt fra en bod i festlokalet der var vel forsynt. — Med ekte fastelavnshumør gikk festen sin gang, alle deltok med liv og lyst i denne aftens fornøielser, der går forut for fastetidens alvor. Da det materielle var satt tillivs blev monologen: «Professor i Hukommelseskunst» fremført og høstet rikt bifall. Det følgende var en lang én-akter der het: «I civilt antrekk»: den blev spillet av en overmåte dyktig kunstnertrupp som satte tilskuernes lattermuskler i en stadig bevegelse fra først til sist. Den morsomme lille forestilling, som handlet om en ung løytnant der overtrær reglementet ved å optre sivil, for å behage sin forlovede, oberstens datter, har sin komikk i den måte hvorpå parret, ved hjelp av oberstens oppasser, fører denne bak lyset og redder sig ut av den vanskelige situasjon. — Festkomiteen såvelsom de optredende hadde her nedlagt et betydelig arbeide, og St. Franciskussøstrene hadde en stor

andel i æren for festens heldige forløp. — En stor utlodning og selskaperlig samvær endte denne hyggelige aften.

P. L.

— og derute:

Mussolini om socialhygieniske spørsmål.

Den italienske presse har bragt referater av et foredrag som Mussolini for nogen tid siden holdt på en kongress av italienske læger. Han talte om lægens sociale opgave og sammenlignet dennes stilling med prestens: de ledsager begge menneskene fra vuggen til graven. Ennvidere kom han inn på alle de forholdsregler som der nu må tas for å forbedre de sanitære levebetingelser i storbyenes eldste kvartaler. Il Duce fordømte på det kraftigste den motedårskap som foreskriver den helt slanke linje som skjønnhetsnorm for kvinnene og derved kan virke hindrende og skadelig på moderskapets hellige ideal. Han beklaget den sterke tilbakegang i fødslenes antall som det siste år opviser i Italia — en differanse på ikke mindre enn 56,000 mot forrige år — men dog allikevel ikke på langt nær så faretruende som i mange andre land. Som ideal vilde han opsette den høyeste fødselsprosent og den laveste dødelighetsprosent! Den moderne sportsbevegelse hadde hans udelte sympati, men all «nakenkultur» tok han den skarpeste avstand fra. I den sunde og ikke overdrevne sport hadde man den beste motvekt til nutidens anstrengende kontor- og verkstedsarbeide.

«Osservatore Romano» gir talen sin varmeste tilslutning og minner om den betydningsfulle tale, som Pius XI i høst likeledes holdt om lægens opgave og om sammenhengen mellom menneskenes fysiske og sjelelige sundhet.

Æresbevisning mot «tyfonenes fader»

Den kjente jesuiterpater Fr. Louis Froc, som i 39 år har ledet Jesuiterobservatoriet på Zi-Ka-Wei i nærheten av Shanghai, er blitt utnevnt til ridder av æreslegionen. Han har reddet hundreder av menneskeliv og tusener av skibe ved sine meteorologiske utsendelser, navnlig ved sine værvarslinger når tyfoner er i anmarsj. Alene i tidsrummet juni—oktober var Kinas kyst hjemsoekt av 20 tyfoner som gjennomsnittlig hadde en fart av 60 mil i timen og ødela alt på sin vei. Når dette inntreffer ringer observatoriets telefon ustanselig sine advarsler ut og hundreder av telegrammer ilekspederes derfra. Når observatoriets store kanon avfyres forlater intet skib sin havn. Pater Froc bærer derfor ikke sitt tilnavn med urette og den æresbevisning som han har mottatt har vakt udelte tilfredshet.

Et Ny-Beuron i Japan.

Det berømte kloster Beuron har like til den allersiste tid innskrenket sin virksomhet til hjemlandet. Der arbeides nu imidlertid med opprettelsen av et kloster i Japan. To munkar har allerede i lengere tid opholdt sig ved det katolske universitet i Tokio for å sette sig inn i sproget m. m. og man venter i løpet av dette år besøk av erkeabbeden. Med dette kloster åpner Beuron en ny arbeidsgren: yttremisjonen.

400 katolske skribenter

har vært forsamlet i Warsaw i en kongress under Cardinal Kakowskis presidium og med den Hellige Faders velsignelse. Dr. Oscar Halecki, professor ved Warsaws universitet, ledet kongressens daglige møter. Der blev stiftet en forening av katolske journalister i Polen som på sitt program bl. a. satte å vie avhjelpen av all social nød sin særlige oppmerksomhet efter Pavens ønske, å kjempe mot den umoralske og usedelige litteratur samt mot alle antireligiøse tendenser i sine aviser.

Katolske journalisters forening i Nederlandene

har vedtatt en resolusjon, hvori de anmoder de spanske autoriteter om å gjøre den urett god igjen som er utøvet mot jesuitene og har ført til deres fordrivelse. Resolusjonen er telegrafert til den spanske president. Holland har iøvrig likesom Belgien vist de fordrevne patres den største gjestfrihet. I Belgien er Chateau de Marquain og Chateau de Marneffe blitt stillet til deres disposisjon, og i Holland har de tatt opphold i Valkenburg, som gav dem en rørende og hjertelig mottagelse.

Fastemandat

for tiden fra askeonsdag 1932 inntil den samme dag 1933. I henhold til de av den hellige Fader mig overdragne særegne fullmakter for Oslo Apostoliske vikariat bestemmes som følger:

- I. Den påbudte *faste* blir bestående på alle dager i den *firti dages fastetid* med undtagelse av søndagene, dessuten på *tamperdagene* (17., 19. og 20. februar; 18., 20. og 21. mai; 21., 23. og 24. septbr.; 14., 16. og 17. des.) og *vigiliene før pinse* (14. mai), *før Marias optagelse* 20. aug.), *før allehelgens fest* (5. novbr.) og *før jul* (24. des. inntil kl. 12 middag). Forpliktet til å faste på disse dager er alle, som har fylt 21 år, men ennå ikke har begynt det 60. Fastebudet tillater et par stykker brød om morgenen, et fullstendig måltid til middagstiden og et mindre måltid om aftenen, eller også omvendt.
- II. *Abstinensbudet* forplikter alle, der har fylt 7 år, til fullstendig å avholde sig fra *kjøtspiser*. Dette bud blir stående på *alle årets fredager, askeonsdag, påskelørdag, alle tamperdager* og de ovennevnte *vigiliedager*. Dog dispenseres alle fra abstinensbudet: Bededag (fredag 4. november). På alle øvrige dager tillates nytelse av kjøtspiser, dog med den innskrenkning, at for personer, som er forpliktet til å faste, tillates på samtlige befalte fastedager nytelsen av kjøtt kun én gang, nemlig ved hovedmåltidet. Det er tillatt å nyte kjøtsupper og å bruke flekk, fett eller blod ved tilberedelsen av spiser, for så vidt kjøtt enten aldeles ikke eller kun i en uvesentlig grad inneholdes i dem, på alle abstinensdager. Påskelørdag og julaften kl. 12 middag opphører både faste og abstinens.
- III. Tillatelse til å spise kjøtt på alle abstinensdager med undtagelse av *langfredag* gis: 1. alle som pleier å få sin mat fra et offentlig spisested eller hos ikke-katoliker; 2. ikke-katolikers indbudte gjester; 3. medlemmer og tjenestefolk av en familie, hvis vert eller vertinne ikke er katolikk.
- IV. Alle sogneprester har, og alle øvrige av oss approberte skriftefedre meddeles herved myndighet til av viktige grunner, og hvor ikke bare sanseligheten forlanger det, å dispensere *enkelt troende* for faste- og abstinensbudet.
- V. Av hensyn til den for alle modererte strenghet av det oprindelige faste- og abstinensbud *skal alle troende, som er istand dertil*, i fastetiden nedlegge en *almisse* efter sine formuesomstændigheter i de bøsser, som i dette øiemed blir å anbringe i alle kirker og offentlige kapeller med paaskrift: «*Fastealmitter*». Disse fastealmitter, som anvendes til beste for våre kirkelige anstalter, blir å innsende til det Apostoliske Vikariat. Den, som ikke er istand til å gi en sådan almisse, skal på søndagene i fastetiden be den smertefulde rosenkrans for Kirkens anliggender.
- VI. I de såkalte *lukkede tider*, d. e. fra og med *askeonsdag* til og med *påskefesten* og fra og med *første adventssøndag* til og med *julefesten*, må ingen høitidelige bryllupper finne sted: i *selve faste- og adventstiden* skal de troende overhodet avholde sig fra *danse og andre støiende offentlige forlystelser*.
- VII. Tiden for oppfyllelsen av det kirkelige bud om *påskedommunionen* fastsettes til tiden fra *palme-søndag* inntil *Kristi Himmelfartsfest* for de troende, som bor paa eller kun 25 kilometer fra et sted, hvor der er ansatt en prest, og inntil *Trefoldighetsfest* for de troende, som bor lengere borte.

Nærværende fastemandat blir å oplese i alle kirker og offentlige kapeller på søndag Quinquagesima.

Gitt i Oslo den 1. februar 1932.

HENRIK IRGENS,
Apost. Administrator.